

Vaimenen Kirsi,

KANSALLIS-
KIRJASTO

W. E. Ruin kirkkast kointähti poistaa. 3c.

P. 2477

v. I.

Ah! ah! mun armas, kallis lampan! Ruin
eksymäs' juokset aiwan arfan! Ruinkan
sinun kuiteng' löydän? Ah! joskas sen tiedä-
sit, Mitt' murhell sua etseilen; Niin kyll' sun
särkeis sydän. Ah! waan et tiedänyt: Ah,
mä halan! Sinä alat Synnis' rieta Kadotuf-
seen helmefin tietä. Tule tiell', Jtjes kiell'
Minull' juuri Suru suuri, Sinun tähtes,
Etts niin olet hullu nähdes.

2. Ah! tahdotkos noin wimmassa, Ja ai-
na wastarinnassa, Mun tykdän pois' karat?
Mä hengen panin edestäs, Sä pilkall' riennät
kädestän Ja tahdot sielus murhat'. Tiedä
se, Että mä luuastaisan Sowittaisan Sinua
täällä. Nipuin tuskas ristin päällä. Ylös
waan, Nousemaan Ole harras; Nää waa-
ras; Salli minun lammas laumaan wiedä
sinun.

3. Niin enkö sinua käändymään Saa pa-
hudestas wäändymään? O kalliota kowaa!
Niin viennä lampan onnetoin; En kuiteng' o-
le huoletoin; Waan hartast haen aina. Tu-
le tiell' lampan' wiel'; Siit mull' waiwa, Et-
täs taiwan Jlon hyljät, Waeldaisas tietä
wäljää; Waikka woin Nuutuun suon Armost'
sinull' Suurell' halull' Taiwan salis' Jjäisest'
pyhäin paris'.

C. S.

4. Viel' kuiteng' lampan' rohkenee Nyt
juosta julmaan Korpehen Susill' ja Karhuill'
ruak's; Sentähden riennän esimään, Ett' hä-
nen saisin kaändymään Ja lapsukseni omak's;
Sill' en sois Enkä mois Händä jättä, Etsi-
mätä suden suuhun, Enkä mihinkään waaraan
muuhun. Tule tiell', Älä sill' Waiwa minua,
Etsin sinua, Suurell' surull', Ett's niin olet
tiellä hullull'!

5. Mutt' ah! ei tule apua, Ruin et sä
tahdo taipua, Kaändymään mun puoleen.
Ett' sinä suo mull' iloa Waan paljon suurta
surua, Ruin et wiel tule huoleen. Surun
suot, Murhen tuot, Minull' sillä, Ettäs
täällä Olet irstas Ja mun armon hyljät Riis-
stas, Sinä sitt' Jhes syyt, Jos mä muu-
tun Sinuun suutun, Ja jo jätän Synneisäs
sun eksymähän.

6. Mutt' ennen kuin sinust' erkanen Viel'
Kerran sinull' lausunen, Saadaksen' tundos
liikkell': Ah! muista sitä päiwää wiel', Jona
ett' pääse, niin kuin täällä; Waan tuomion
Kowan kuulet; Viel' muistain, Ruink' huudan'
Olin sinull': Löhdä kiirull', Parhall' tawall'
Parannukseen Toikiall' ajall'; Waan jos ei,
Uuta se, Tähtyy minun Kärsii sinun Tähtes
murhet', Ett's muld sydämes niin suljet.

7. Niinkö siis minun tähtyy täällä Ero-
man sinust' palkat' wiel'? Niinköstä maksat'
waiwan'? Ruin sielus surmat surkian, Sydä-
set sen waiwaan waikiaan Ett' muista weri
haawojan, Ruin oli, Kosk' kuolin Nistin
päällä Häpiäs' täällä Sinun tähtes, Ett' sun
saijin waiwan edest'. Nyt jo tull' Palkak's

mull', Ettei susi Sinua söisi Eikä nielis,
Niinkuin Jalopeura sielus.

8. Enp' erkan' wielä sittenkin; Wois lam-
pan' katuu kumminkin; Wois oll' jo murhe
mieles; Jo halaita nyt Paimendans, Ja su-
ree suurest' syndejäns, Niin myöds oll' au-
tuun halus. — Ah! jos woin, Halun sais
Minun puoleen Eikä kuollon Jhsens' annais;
Waan jo aldiks hänens panis! Niin mull'
juur' Jlo suur Siitä tulis Ja myöds olis,
Kuin mä aiwan Saisin sinun salin Taiwan.

9. Ah! armas lampan onnetoin! En nyt-
kän ole huoletoin; Waan sydämen wiel' pa-
laa; Sill' sinun ostin omaksen' Pois kuollon
kuopast' lampaksen'; Senwuoks siis sinuu ha-
laan: Kuulewain, Minä ain, Sinua halan,
Perös palan, Saadakseni Sinun oikiaks'
lampakseni'. Joudu jo, Kiirust' suo Jsän
sormen, Niin myöds armon Sinus käändä
Pahudestas poses wäändä.

L a m m a s.

10. Sun äänes, hymä Paimenen! Nyt
särkee kowan sydämen'; Mull' wäristys ja hä-
viä, On tunnosani haikia, Ett olen ollut kau-
hia Kans tehnyt paljon syndiä. Siis huudan,
Ett' hiljan Tulen tygös Ja sun työhös'; Sill'
ollut Koko elon, niin kuin kuollut. Se
juur' Armo suur', Ettäs aiwan Sen kuin
waiwan Dmpi sinuu, Korjat wiel' sun siipeis
siwuun.

P a i m e n e n W a s t a u s.

11. Ah! mik on ilo minulla! Kuin lam-
pan' tulee itkulla. — Sydändän lohdukkapi. —

Kyll nyt rakas, lampani! Saat hyvän a-
vun, armoni! Joka sun mirwoittapi; Sillä
sen, sanonen Etten suistel' Enkä muistel' Si-
nun köitäs, Enkä myös endist' elämätäs.
Kuin pünall' Mä waiwall' Syndis maksoin;
Niin nytt' jaksan Andeks' antaa Ja sun lam-
maslaumaan Randa.

U r m o n   W a i k u t u s :

12. Se onmpi formi Jumalan, Kuin wai-
kutta nyt minusa. — Jo köitto mua walai-
see. — Paimenen weri puhdistaa, Siipent
pahan uudistaa, Ett' uudeks' tulen ihmiseks.
Paimeneks' lampailles', Olet paras, Juuri
harras Jesus Niillen, Syndisille katuwillen
Sillä suot' Ansiot tuot' Sowinnoksi, Palkin-
noksi Syndein welast', Ja wiel' sitten Kan-
nat helmas'.

P a i m e n e n - i h a s t u s :

13. Nyt lammaistani syleilen, Ja hänen
tähdens' iloitsen, Rakastan rakkahasti. Eikös
sits' ole sinull' kans' Huvitus minun seurastan',
Ollesas hartahasti? O niit', Autuit', Seura-
jita Iloisita, Jotka täällä, Ovat niitull'
Behriällä. Usto jo, Ett' ilo engeleillä Om-
pi siellä Korkeudes', Lain sun parannukses'
tähden. (Luc. 15: 6, 7, 10, 32.)

W i i p u r i s s a ,

Painettu A. Cederwallerin Kirja-painossa,

WYONNA 1828.